

Е. БЛЕК
В ЛЕГОВИЩЕТО НА ТИГЪРА

Превод от неизвестен език: [Неизвестен], —

chitanka.info

Преди няколко години, когато бях в Индия, аз се запознах с един интересен стар господин, мистър Строклен, писател и пътешественик. Той често ми разказваше случки от своя живот, пълен с приключения. Ето една:

— Капитан Вартан, мичман Линколн и аз — разказваше Строклен, — бяхме на лов в горите близо до Квито. Застигнати от буря, ние потърсихме убежище в голямата пещера, която нашите водачи току-що бяха намерили и седнали вътре наблюдавахме през отвора какво става вън от пещерата.

Най-високите кедри се прегъваха като тръстика; папагали, маймуни и даже змии лежаха проснати на земята, убити от дъжда и падащите клони. В нашата пещера беше толкова тъмно, че няколко крачки навътре не можехме да се познаем един друг. Изведнъж, нейде в дълбочината на пещерата, се чу ръмжене, което ни накара да настръхнем. Смелият и непредпазлив Линколн, заедно с водачите, веднага пропълзя по посока на звуковете, които ни изплашиха; обаче те не бяха успели да направят и пет крачки и чухме учудени викове, а след минута те вече се върнаха при нас, като носеха някакви три зверчета, големи колкото котка. Като ги видя, Вартан извика с ужас: „О, Боже, — ние сме влезли в леговище“...

Но по-нататъшните му думи бяха заглушени от виковете на онези наши водачи, които бяха останали в гората и втурнали се сега в пещерата, викаха: „Тигър, тигър“! Веднага те изскочиха обратно и се покатериха с невероятна бързина на гладкия кедър, който растеше при входа на пещерата. Аз грабнах оръжието. Вартан извика на всички ни да му помогнем да затвори входа на пещерата с грамадния камък, който, за щастие, беше там.

Едва успяхме да направим това, напрягайки всичките си сили, удвоени от съзнанието за опасността и ето, през една цепнатина видяхме да се приближава един грамаден тигър. Като стигна входа, той се спря. Личеше, че е в недоумение — отде се е взел този камък. Като постоя няколко секунди тъй, опита да се вмъкне в леговището си през останалото тясно отворче. Но не можа. Тогава със светнали очи, станали червени от яд, могъщият звяр издаде страшен рев, който разтърси нашата пещера и се разнесе далеко из гората. Малките, чули родителския глас, жално завиха, а с това усилиха яростта на тигъра. Той се хвърли върху камъка, опита се да го помести със силните си

лапи, после започна да го тласка с глава, но като разбра, че е безсилен за това, зарева още по-грозно, още по-силно.

— Трябва да се стреля — каза Вартан, — мерете право в челото!

Линколн взе револвера, Франк пушката и по команда на капитана, щракнаха. Но гърмежи не се чува, защото барутът беше овлажнял. Бързо потърсихме кутийка със сух барут, но тъкмо я отворихме, тигърчетата случайно бутнаха кутийката и барутът се разсипа по мократа земя.

— Сега всичко е изгубено — глухо каза Вартан, — остава ни или да умрем от глад, или да се оставим да ни изяде чудовището.

В това време на Франк, навярно му бе дошло нещо на ума. Той взе въжето и бързо отиде към дъното на пещерата, откъдето скоро се дочу стон, който много обезпокои стоящия пред пещерата тигър. Свирипият звяр отначало се послуша, проточи шия, а след това почна бясно да тича пред входа, хвърляше се на разни страни, правеше чудовищни скокове и ревеше като безумен. Най-после той се спря пред кедъра.

Индийците, които бяха на дървото, не изпуснаха удобния случай и почнаха да хвърлят стрели върху вцепенилия се тигър. Но какво значеха те за дебелия кожа на животното? Тигърът не ги и забелязваше. Чак когато една стрела го удари край окото, без да му навреди, той зарева бясно, хвърли се към дървото, заби нокти в неговото стъбло и бързо затръска глава. Стрелата падна, тигърът веднага се успокои и се простря пред входа на пещерата.

Франк дойде пак при нас и ни каза, че удушил с въжето тигърчетата, които изхвърли от пещерата при краката на тигъра. Звярът скочи, почна да души мъртвите си деца, обръщаше ги с лапите си и като се увери, че не ще може да ги вдигне, застана тъй жално, че сърцето ни се сви неволно от тъга.

Ние почнахме да обвиняваме Франк в жестокост, но бедният ловец и така си беше изгубил ума от страх.

Изведнъж, нейде отдалеч се раздаде ръмжене на тигър, на което нашият тигър отговори с жален вой. И след минута пред пещерата се появи тигрицата, малко по-малка от лежащия до камъка неин съпруг. Невъзможно е да се опише рева, който тя издаде, като видя мъртвите си деца. То беше някаква смес от безумен стон с дълбоко ридание. Тигрицата, душейки децата си, диво хриптеше, ръмжеше, въртеше

свирепо налените си с кръв очи и се оглеждаше нервно на всички страни, като че ли търсеше убиеца на децата си. След това, като ни съгледа, тя с ужасен рев се хвърли върху камъка, който ние натискахме с всички сили и веднага отскочи назад. Навярно разбра, че не е по силите ѝ да помести камъка. И малко след това двата звяра, като че ли са се наговорили, бързо хукнаха към гората и се изгубиха от очите ни.

Ние отдъгнахме с облекчение. Индийците скочиха от дървото, затекоха се при нас, помогнаха ни да отместим камъка и ни убеждаваха да се махнем по-скоро от тук. Те казваха, че тигрите вероятно ще отидат да търсят друг вход за пещерата. Бързо избягахме по пътеката, но едва успяхме да стигнем до скалата и тичащите напред водачи завикаха изплашено: „Тигрите идат, тигрите!...“ С тези думи те, с ловкостта на котки, се спуснаха към тънкото тръстиково мостче, прехвърлено през дълбокия процеп на скалата, под което долу шумеше бясно планински ручей. След миг те бяха вече на другия бряг. Аз и до сега не мога да разбера как сме могли да минем през това тънко като паяжина мостче, но все пак успяхме да стигнем индийците преди тигрите да достигнат пролома.

Вартан, който беше най-досетлив от всички ни и който никога не губеше хладнокръвие, за един миг се наведе над мостчето и отрязва връзката, която крепеше мостчето за скалата. И току-що падна то в дълбочината, на другия бряг се показаха тигрите. Те за секунда се спряха, изгледаха ни свирепо и веднага тигрицата направи грамаден скок.

Чудна картина представляваше това огромно красиво животно, протегнало се над бездната. Но навярно скокът не беше добре пресметнат. Тигрицата не успя да достигне до отсрещната страна и полетя в пропастта. Това не спря разярения тигър. Без никакво колебание, той също скочи и насмалко не стигна отсам до нас, вкопчи предните си лапи в скалата, а огромното му тяло увисна над бездната.

Вик, примесен с ужас, се изтръгна от гърдите на туземците. Изглеждаше, че сега няма спасение. Но Вартан бързо подскочи към тигъра и като замахна силно, заби камата си в гърдите на чудовището. Раненият звяр, като събра всичките си сили, се залови със задната си лапа за края скалата, а с предната хвана Вартана за бедрото. Храбрият капитан и сега не изгуби присъствие духа, хвана се с лявата ръка за дънера на дървото и втори път заби камата в гърдите на звяра.

Сега и ние побързахме на помощ. Линколн, който беше най-близо до Вартана, дигна пушката и с такава сила удари тигъра в главата, че последният веднага пусна Вартан и като изръмжа глухо, килна се в пропастта.

Но и ние не минахме без загуба. Нещастният Линколн, навярно не пресметнал силата на своя удар, падна до края на пропастта, протегна ръце, за да се хване за нещо, но беше вече късно: тежестта на тялото му го повлече и като извика силно, изчезна в бездната след тигъра.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.